

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **T. H. H. N.**, zast. Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 1618/30, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 9. 2025, č. j. 32 A 3/2025-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2025, č. j. MV-46413-4/SO-2025, ve věci žádosti stěžovatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia [§ 42d zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)].

[2] Dne 13. 12. 2021 stěžovatel podal na zastupitelském úřadě ČR v Hanoji žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dle § 42d ve spojení s § 64 písm. b) zákona o pobytu cizinců – konkrétně se jednalo o účast na kurzu českého jazyka pro cizince organizovaného Centrem celoživotního vzdělávání Pedagogické fakulty Univerzity J. E. Purkyně s tím, že následně chtěl stěžovatel studovat v českém jazyce na Českém vysokém učení technickém (ČVUT). Ministerstvo vnitra této žádosti vyhovělo a stěžovatel dne 19. 2. 2022 přicestoval na území ČR, kde pobýval právě na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Dne 30. 12. 2022 stěžovatel požádal o prodloužení platnosti svého dlouhodobého pobytu, avšak Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 28. 1. 2025, č. j. OAM-129-49/DP-2023, žádost zamítlo s odkazem na § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) větu druhou zákona o pobytu cizinců, neboť „je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“; ta spočívá v dosavadním neúspěšném studiu stěžovatele, který v něm nečiní dostatečný pokrok, jak konstatovalo Ministerstvo vnitra i s poukazem na čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice (EU) 2016/801.

[3] Tento závěr k odvolání stěžovatele potvrdila také žalovaná, ve shora uvedeném rozhodnutí, dle něhož studijní neaktivita stěžovatele dosáhla takové intenzity, že je zřejmé, že nesměřuje k deklarovanému cíli, kterým je ukončení vysokoškolského studia.

[4] Proti odvolacímu rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud jako nedůvodnou zamítl dle 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud konstatoval, že rozhodnutí žalované považuje za přezkoumatelné, podložené skutkovými zjištěními i právními závěry, s nimiž se ztotožnil, a to zejména s ohledem na pobytovou historii stěžovatele. Ten na území ČR pobývá na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia už od roku 2022, nicméně po nedokončeném kurzu českého jazyka pro přípravu na studium na ČVUT zvolil odlišný obor studia na Vysoké škole hotelové a ekonomické, resp. na University College Prague – Vysoké škole mezinárodních vztahů a Vysoké škole hotelové a ekonomické, kde ne získal kredity, a následně se přihlásil ke studiu dalšího odlišného oboru na Vysoké škole logistiky, kde byl v roce 2024 opětovně zapsán do 1. ročníku, přičemž v mezidobí absolvoval rekvalifikační kurzy a neúspěšně žádal o zaměstnaneckou kartu za účelem výkonu práce manikéra a pedikéra. Na základě uvedeného dle krajského soudu správní orgány správně dospěly k závěru, že u stěžovatele je dána tzv. jiná závažná překážka pobytu na území, pod kterou lze podřadit i popsany a prokazatelně nedostatečný pokrok ve studiu.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, jehož závěry má za nedostatečně odůvodněné, neboť nevypořádávají veškeré žalobní námitky. Věcně stěžovatel zpochybnil, že se v jeho případě jedná o tzv. jinou překážku pobytu na území, resp. neplnění účelu pobytu, kterým je studium – tento účel pobytu stěžovatel ve smyslu docházky plnil a plní. Nejde o žádné formální studium; i když stěžovatel opakuje ročník, nelze tuto skutečnost bez dalšího podřadit pod § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, resp. aplikaci tohoto ustanovení navázat na čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice (EU) 2016/801, tedy tvrzený nedostatečný pokrok ve studiu. Tohoto pokroku stěžovatel dosahuje, jak vyplývá z provedeného dokazování, a nelze ho sankcionovat za to, že v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podal žádost o zaměstnaneckou kartu v souladu s § 42g zákona o pobytu cizinců.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. Odkázala na napadený rozsudek, jakož i své rozhodnutí, dle něhož byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území.

[7] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu, je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo, a je zastoupen advokátem. Poté, vzhledem k tomu, že jde o kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, se NSS smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

pokračování

[8] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud uvádí, že kasační stížnost předestírá k rozhodnutí jednak otázku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, jednak otázku naplnění pojmu tzv. jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Tyto otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení zdejšího soudu nenaplnují žádný z důvodů ad 1) až 4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře řešeny, resp. byly řešeny rozdílně nebo vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu. Naopak, krajský soud posoudil případ stěžovatele v souladu s judikaturou, od které neshledal NSS důvodu se odchýlit, a tak dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Nejprve k (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, k níž je třeba přihlížet, i kdyby ji stěžovatel nenamítal. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný jen za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[12] Nejvyšší správní soud v daném případě žádnou objektivní překážku, která by bránila věcnému přezkumu napadeného rozsudku, neshledal. Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek krajského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné a odůvodněné rozhodnutí. Z jeho obsahu je jasné, jaké otázky krajský soud považoval za rozhodné, a vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jakož i nosné důvody (*ratio decidendi*), které v napadeném rozsudku vyslovil, jsou zřetelné. NSS setrvale judikuje (např. v rozsudcích ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, či ze dne 30. 9. 2020, č. j. 4 As 79/2020-42), že je třeba, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. To ovšem neznamená, že by soud byl povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvracet. Ústavní soud k tomu konstatoval, že „*není*

porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“; srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.

[13] Úkolem krajského soudu tak bylo vypořádat se uceleně s obsahem a smyslem žalobní argumentace, což se stalo. Ostatně stěžovatel proti závěrům krajského soudu v kasační stížnosti brojí a polemizuje s nimi, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Skutečnost, že stěžovatel s těmito závěry nesouhlasí, neznamená, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[14] Pokud jde o tzv. jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, nutno připomenout, že se jedná neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu, příp. jeho prodloužení tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit; viz k tomu rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69.

[15] Nejvyšší správní soud již dříve ve svých rozhodnutích shledal neplnění účelu pobytu jako existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území; viz k tomu např. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, podle něhož právo pobytu za účelem studia mají mít jen ti cizinci, kteří „*skutečně a vážně studují*“. Dále pak jinou závažnou překážku pobytu shledal zdejší soud v situaci, kdy se cizinec účelově nebo na převážnou dobu odhlásil z evidence osob samostatně výdělečně činných či v případě deklarování podnikatelské činnosti pouze za účelem prodloužení povolení k pobytu (viz blíže rozsudek NSS ze dne 18. 8. 2015, č. j. 8 Azs 145/2014-97, bod 24.).

[16] Přeneseno na nyní posuzovanou věc pak (*mutatis mutandis*) platí, že taktéž deklarování studentské činnosti toliko za účelem prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu může představovat naplnění pojmu „*jiná závažná překážka pobytu cizince na území*“. To potvrzuje rovněž aktuální judikatura – a sice rozsudek ze dne 2. 2. 2026, č. j. 5 Azs 194/2025-33, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil, „*že stěžovateli nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu, že žalovaná absolvování dalšího kurzu shledala jako bezúčelné a že nevede k naplnění primárního účelu povolení k dlouhodobému pobytu-zahájení studia na vysoké škole. Stěžovateli tedy byla zamítnuta žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu existence jiné závažné překážky spočívající v naprosto zjevném nedosahování pokroku ve studiu. Nelze přehlédnout, že stěžovateli byl umožněn vstup na území v souladu se směrnicí 2016/801, neboť deklaroval svou vůli studovat na vysoké škole; za tímto účelem také absolvoval jazykový kurz pořádaný danou univerzitou, který úspěšně dokončil.*“

pokračování

[17] Obdobně ani v případě stěžovatele nelze přehlédnout, že na území ČR vstoupil a pobývá na základě směrnicového typu pobytu s cílem studia na vysoké škole – k tomu viz blíže záznam z pohovoru se stěžovatelem na zastupitelském úřadě ČR v Hanoji, kde se stěžovatel výslovně vyjádřil tak, že v ČR bude jen studovat, s tím, že chce studovat ČVUT. K tomu měl absolvovat přípravný jazykový kurz češtiny, který však cca po třech měsících ukončil; na ČVUT vůbec nenastoupil, namísto toho absolvoval v akademickém roce 2022/2023 dva semestry na University College Prague – Vysoké škole mezinárodních vztahů a Vysoké škole hotelové a ekonomické s počtem kreditů nula a posléze nastoupil v akademickém roce 2023/2024 na Vysokou školu logistiky, kde opět studium ukončil s nedostatečným počtem kreditů, přičemž v dalším v akademickém roce 2024/2025 se stal zase studentem 1. ročníku této vysoké školy. Uvedené okolnosti zjištěné v průběhu správního řízení vedly k neprodloužení dlouhodobého pobytu stěžovatele, s čímž zdejší soud souhlasí, a to včetně případného poukazu na čl. 21 odst. 2 písm. f) směrnice (EU) 2016/801, podle něhož členské státy mohou odmítnout prodloužení povolení k pobytu, pokud student „*neučiní dostatečný pokrok v příslušném studiu podle vnitrostátních právních předpisů nebo správní praxe*“. Pokud stěžovatel deklaruje jako účel svého pobytu studium, nejeví se požadavek na dosahování pokroku ve studiu nijak přehnaným, jelikož není možné neomezeně prodloužovat povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu studia, pokud se žadatel nikterak ve své úrovni neposouvá, posouvat již nechce nebo dosáhl svého maxima (srov. výše citovaný rozsudek NSS č. j. 5 Azs 194/2025-33).

[18] Tvrdí-li stěžovatel, že pokroku ve studiu dosahuje, lze se jistě ptát, jaký konkrétní pokrok má na mysli. Ze spisového materiálu totiž rozhodně žádný pokrok neplyne. Naopak, je zjevné, že stěžovatel je pasivním pasažérem českého vysokoškolského systému, v němž přeneseně řečeno „nelze jet donekonečna“; studium nemůže být samoučelnou aktivitou vedoucí toliko k prodloužení pobytového povolení cizince. A poukazuje-li stěžovatel na to, že ho nelze sankcionovat kvůli tomu, že požádal o zaměstnaneckou kartu, nutno dodat, že tato jeho žádost podaná v průběhu studia (dne 21. 11. 2022) nebyla nosným důvodem zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, nicméně ilustruje celkový přístup stěžovatele a podtrhuje správnost přijatých závěrů stran samoučelnosti studia stěžovatele, který již v průběhu přípravného jazykového kurzu absolvoval rekvalifikační kurz manikér, poté rovněž kurz pedikér a posléze se namísto řádného studia na zmíněné University College Prague snažil získat zaměstnaneckou kartu právě za účelem výkonu práce manikéra a pedikéra. Dlužno dodat, že správní řízení trvalo více než dva roky a závěry, které správní orgány za tuto poměrně dlouhou dobu zjistily, plně podporují závěr o neprodloužení pobytu stěžovatele z důvodu zjištění tzv. jiné závažné překážky pobytu na území; viz *a contrario* rozsudek 12. 11. 2024, č. j. 19 A 35/2024-52, v němž Městský soud v Praze tento závěr odmítl za situace, kdy se cizinci nepodařilo složit toliko jednu zkoušku, a to na Lékařské fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Právě potřeba zohlednit individuální okolnosti každé věci je pro její řádné posouzení zásadní – pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území je neurčitý pojem, jak již bylo vysvětleno výše, a jeho aplikace musí být realizována přísně individuálně (srov. shodně rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019-27).

[19] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu, který se svým postupem neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď

na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností NSS neshledal, že by kasační stížnost svým významem podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[20] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný sice měl ve věci úspěch, ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti vznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 5. února 2026

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu